

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: V. M. .**, bytem „X“, zastoupené JUDr. Pravoslavem Svobodou, advokátem, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Údolní č. p. 8, PSČ 400 01, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2012, č. j. 4868/DS/2012,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 6. 12. 2012, č. j. 4868/DS/2012, kterým došlo k zamítnutí jejího odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odbor kontroly, ze dne 17. 10. 2012, č. j. MM/OK/PD/44009/12/R, jímž byla uznána vinnou ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 25.000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvanácti měsíců a vedle toho jí byla podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000,-Kč. Současně žalobkyně navrhovala, aby soud zrušil i výše citované prvoinstanční rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 17. 10. 2012. Přestupků se měla dopustit tím, že dne 13. 7. 2012 v 13.30 hod. v Petrovicích, na křižovatce silnic č. III/2487 a III/24810 řídila motorové vozidlo tov. zn. HYUNDAI Getz, r. z. „X“, kdy nepřizpůsobila rychlost jízdy stavu a povaze komunikace, která byla mokrá, a při odbočování dostala smyk a následně vyjela mimo komunikaci, kde narazila přední částí vozidla do kamenné zdi; při nehodě došlo

k jejímu lehkému zranění a hmotné škodě, přičemž hlídkou Policie ČR bylo při šetření dopravní nehody zjištěno, že žalobkyně není držitelkou příslušného řidičského oprávnění, neboť jako držitelka řidičského průkazu vydaného cizím státem nemá řidičské oprávnění k řízení motorového vozidla na území České republiky, takže svým jednáním porušila ust. § 3 odst. 3 písm. a), ust. § 4 písm. a), písm. b) a ust. § 18 odst. 1 silničního zákona.

V žalobě žalobkyně nejprve obecně namítla, že správní orgány v jejím případě nezjistily dostatečně skutkový stav, takže na základě nepřesných zjištění nesprávně ve věci rozhodly.

K tomu žalobkyně namítla, že žalovaný se v rámci odvolacího řízení dostatečně nezabýval její argumentací, že řízení na základě běloruského řidičského průkazu nelze kvalifikovat jako přestupek proti plynulosti a bezpečnosti silničního provozu na pozemních komunikacích, nýbrž jako přestupek podle ust. § 46 zákona o přestupcích, protože žalobkyně pouze nesplnila povinnost včas požádat o vydání řidičského průkazu platného v České republice výměnou za řidičský průkaz vydaný cizím státem. Žalobkyně je přesvědčena, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není tento přestupek jednoznačně posouzen. Dále žalobkyně zmínila, že v přesvědčení, že jezdí na základě platného řidičského průkazu, ji utvrdilo i několik předchozích silničních kontrol Policií ČR, kdy policisté neměli k předloženému běloruskému řidičskému průkazu připomínky a jeho platnost nezpochybnili. Vedle toho žalobkyně podotkla, že v současné době navštěvuje v České republice autoškolu.

Dále žalobkyně namítla, že rozhodnutími správních orgánů obou stupňů nebyla dodržena proporcionalita mezi typovou závažností deliktního jednání a výší sankční sazby. V jejím jednání totiž nelze spatřovat ani nevědomou nedbalost, jelikož k nehodě došlo nečekaně po najezení na neodklizenou vrstvu mokrého listí na vozovce, a při dopravní nehodě nedošlo ani k újmě na zdraví třetích osob ani k poškození cizího majetku. Žalobkyně má za to, že její zranění od nárazu a do airbagů a také rozbité nové auto je pro ni dostatečným trestem a ponaučením pro celý život.

Žalobkyně taktéž uvedla, že tím, že je cizím státním příslušníkem, tak to mělo za následek jednak její nedokonalou znalost českých právních předpisů a také jí to znemožnilo plně porozumět protokolu Policie ČR, který bez námitek a ve stresu z nehody a zranění podepsala.

Závěrem žalobkyně konstatovala, že bydlí v Ústí nad Labem, zatímco pracuje v Teplicích, kdy při své pracovní činnosti využívá osobní automobil, a také před nástupem do práce odváží synka do mateřské školy, a proto jí uložený zákaz řízení podstatně komplikuje život. Dosud se nedopustila žádného vážnějšího dopravního přestupku a nemá trestné body.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K námitce žalobkyně ohledně toho, že správní orgány v jejím případě nezjistily dostatečně skutkový stav, takže na základě nepřesných zjištění nesprávně ve věci rozhodly, uvedl, že v daném případě správní orgány obou stupňů vycházely nejen z podkladů předložených Policií ČR, nýbrž i z vyjádření žalobkyně uvedené v rámci ústního jednání. Tehdy žalobkyně prohlásila, že nevěděla o tom, že nesmí řídit motorová vozidla na území České republiky a že se snaží o výměnu běloruského řidičského průkazu za český.

Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou žalobkyně o tom, že byla v dobré víře, že neporušuje české právní předpisy a že jí v tom utvrdilo i několik předchozích policejních kontrol. Z evidenční karty řidiče totiž vyplývá, že žalobkyně byla Policií ČR kontrolována v souvislosti s dopravním přestupkem v roce 2010. Podle dokladů přiložených ve spise Policie ČR ovšem žalobkyni bylo vystaveno povolení k pobytu dne 8. 2. 2012 s platností do

22. 11. 2012, přičemž žalobkyně své tvrzení, že v tomto období byla kontrolována Policií ČR, nijak nedoložila. Dále žalovaný zmínil, že žalobkyně sice v odvolacím řízení a žalobě uváděla, že již navštěvuje autoškolu v České republice, ovšem žalovaný v rámci odvolacího řízení kontaktoval žalobkyni s dotazem, zda již autoškolu absoljuje, a ta mu sdělila, že nikoliv.

Rovněžtak žalovaný nesouhlasí s tím, že by v případě žalobkyně nebyla dodržena proporcionalita mezi typovou závažností deliktního jednání a výší sankční sazby. K tomu již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí bylo žalobkyni sděleno, že vzhledem k tomu, že se dopustila více přestupků, byly projednány ve společném řízení a že sankce byly uloženy dle ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích. K uloženým sankcím pak bylo v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalobkyni výslovně sděleno, že za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona se uloží pokuta od 25.000,-Kč do 50.000,-Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let, s tím, že od uložení sankce nelze dle ust. § 125c odst. 8 téhož zákona v rozhodnutí o přestupku upustit. Žalovaný tak nemohl žádným zákonným způsobem uložené sankce ovlivnit.

K námitkám žalobkyně ohledně toho, že skutečnost, že je cizím státním příslušníkem, měla za následek jednak její nedokonalou znalost českých právních předpisů a také jí to znemožnilo plně porozumět protokolu Policie ČR, žalovaný uvedl, že žalobkyně se v České republice pohybuje minimálně od roku 2010, kdy je zde i zaměstnána, a v roce 2012 jí bylo vystaveno povolení k pobytu na území České republiky. Policistům na místě nehody ani ve správním řízení přitom žalobkyně netvrdila, že by neuměla česky, přičemž protokol o ústním jednání ve správním řízení na důkaz souhlasu s jeho obsahem podepsala. Skutečnost, že žalobkyně si způsobila škodu sama sobě, nemůže být považováno za trest, nýbrž pouze za následek jejího protiprávního jednání.

Při ústním jednání před soudem právní zástupce žalobkyně setrval na žalobních tvrzeních, přičemž zdůraznil, že není pravdou, že by žalobkyně v inkriminovaný den řídila vozidlo bez řidičského oprávnění. Žalobkyně totiž před čtyřmi lety absolvovala řádně autoškolu v Minsku v Bělorusku a na důkaz tohoto tvrzení soudu předložil k nahlédnutí řidičský průkaz vydaný Běloruskem č. 0833130, č. „X“, dále kartičku k tomuto řidičskému průkazu, do něhož se vyznačují spáchané přestupky na úseku dopravy č. „X“, dále průkaz z autoškoly v Minsku č. „X“ a průkaz o autošcole v Minsku vystavený běloruskou policií č. „X“. Dále právní zástupce žalobkyně uvedl, že žalobkyně po svém příjezdu do České republiky dvakrát navštívila Magistrát města Teplice s dotazem, zda její řidičský průkaz je platný, přičemž vždy jí bylo řečeno, že tento řidičský průkaz jí opravňuje k řízení vozidel i na území České republiky a tudíž není nutná ani jeho výměna. Vedle toho byla v mezidobí třikrát kontrolována Policií ČR v Ústeckém okrese při řízení motorového vozidla a nikdy s jejím řidičským průkazem Policie ČR neměla problém. Svá tvrzení však žalobkyně není schopna prokázat nějakými důkazními prostředky. Žalobkyně tedy byla přesvědčena, že řídí na základě platného řidičského průkazu, kdy řidičské oprávnění vykonávala již čtyři roky, a to aniž by se dopustila nějakého přestupku. Má za to, že v jejím případě se jedná toliko o administrativní nedostatek a nikoliv o přestupek, pro který by jí měla být uložena pokuta ve výši 25.000,-Kč a zákaz řízení po dobu dvanácti měsíců. Tato pokuta a zákaz řízení je pro ni zjevně likvidační, když spolu se svým manželem vychovávají jednoho syna a jejich příjmy dosahují výše cca 10.000,-Kč měsíčně. Navíc k výkonu svého zaměstnání, kdy rozváží obuv, nutně potřebuje řidičské oprávnění, přičemž její zaměstnavatel jí deklaroval, že podmínkou pro její pracovní poměr je držení řidičského oprávnění. Dále právní zástupce žalobkyně uvedl, že po objektivní stránce skutečně došlo v inkriminovaný den k nehodě díky smyku vozidla řízeného žalobkyní na listí. Žalobkyně ovšem nikoho nezranila, nikomu nepoškodila nějaký majetek, když došlo

pouze ke zranění její osoby a poškození jejího vozidla. Z morálního hlediska tak považuje postih za nehodu jako tvrdou skutečnost. Dále právní zástupce žalobkyně zdůraznil, že v případě žalobkyně nebyla vůbec naplněna subjektivní stránka tohoto přestupku, neboť u žalobkyně nebyla dána ani nevědomá nedbalost. V silách žalobkyně a jejích schopnostech nebylo možno zabránit dotyčné nehodě, když žalobkyně nepřekročila nejvyšší dovolenou rychlost a ke smyku došlo v důsledku najetí na spadané mokré listí na vozovce při průjezdu zatáčkou.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž ústním jednání nadále navrhoval zamítnutí žaloby. K věci dodal, že s ohledem na skutkové okolnosti případu lze mít za to, že žalobkyně byla postižena tvrdou sankcí, nicméně žalovaný je jakožto správní orgán striktně vázán zákonem. Trvá na tom, že žalovaný v případě žalobkyně nemohl snížit sankci popřípadě od ní upustit. Nemohl vzít v potaz skutkové okolnosti případu a neměl prostor pro správní uvážení.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání před soudem dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není jakkoliv důvodná.

Z výše předestřených žalobních tvrzení jednoznačně vyplývá, že žalobce v předmětném řízení brojí proti dvěma přestupkům, a to jednak ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 silničního zákona, který měl spočívat v tom, že dne 13. 7. 2012 v 13.30 hod. v souvislosti s řešením její dopravní nehody v Petrovicích bylo Policií ČR zjištěno, že řídila motorové vozidlo, ačkoliv nebyla držitelkou příslušného řidičského oprávnění, a jednak ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, neboť nepřizpůsobila rychlost jízdy stavu a povaze komunikace, která byla mokrá, a při odbočování dostala smyk a následně vyjela mimo komunikaci, kde narazila přední částí vozidla do kamenné zdi, přičemž při nehodě došlo k jejímu lehkému zranění a hmotné škodě,

Při učinění závěru soudu o nedůvodnosti předmětné žaloby ve vztahu k přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 silničního zákona, soud vycházel z poměrně specifických skutkových a právních okolností daného případu.

V daném případě totiž mezi účastníky řízení není žádného sporu ohledně toho, že žalobce je občankou Běloruska, dále že jí bylo vystaveno povolení k pobytu dne 8. 2. 2012 s platností do 22. 11. 2012 a že v době inkriminované dopravní nehody ze dne 13. 7. 2012 byla držitelkou řidičského průkazu č. „X“, č. „X“, pro skupinu „B“, který byl vydán Běloruskem a jenž předložila při vyšetřování dotyčné dopravní nehody. To pak ale znamená, že jí předložený řidičský průkaz č. „X“, č. „X“ minimálně měl splňovat mezinárodně stanovené požadavky, které jsou obsaženy ve Vídeňské úmluvě z roku 1968⁴ a také v Ženevské úmluvě z roku 1949⁵. Tato skutečnost vyplývá ze striktní dikce ust. § 104 odst. 2 písm. c) silničního zákona, která zakotvuje, že k řízení motorových vozidel na území České republiky opravňuje řidičský průkaz vydaný cizím státem podle Vídeňské úmluvy z roku 1968

a Ženevské úmluvy z roku 1949. Tzv. „(národní) řidičské průkazy vydané cizím státem“, o kterých pojednává ust. § 104 odst. 2 písm. c) silničního zákona, jsou přitom pouze ty řidičské průkazy, které byly vydány nečlenskými státy Evropského společenství, mezi něž nepochybně patří i Bělorusko, jehož státní příslušnicí je žalobkyně. Obě zmíněné mezinárodní smlouvy bylo přitom nutné aplikovat i na předmětný případ, neboť jsou stále platné a Česká republika, jakožto jeden ze dvou nástupnických států po bývalém Československu, je těmito mezinárodními smlouvami vázána.

Pro předmětný případ má pak klíčový význam příloha č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968, která upravuje základní zásady pro provedení národních řidičských průkazů, mezi které patří i tzv. „(národní) řidičské průkazy vydané cizím státem“, o kterých pojednává ust. § 104 odst. 2 písm. c) silničního zákona. Z tohoto důvodu by žalobkyně měla vzít v potaz fakt, že řidičský průkaz vydaný cizím státem musí beze zbytku splňovat kritéria uvedená v příloze č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968, a to mj. včetně bodu 3, který výslovně zakotvuje, že *„Údaje, které se zapíší v průkazu, musí být psány latinským písmem nebo kurzívou zvanou anglickou anebo se opakují tímto způsobem.“* To jinými slovy znamená, že všecké údaje zapsané v národním řidičském průkazu cizího nečlenského státu Evropského společenství tak, aby tento průkaz splňoval kritéria uvedená v příloze č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968 a tedy dle ust. § 104 odst. 2 písm. c) silničního zákona opravňoval jeho držitele k řízení motorových vozidel na území České republiky, musí být psány výlučně latinkou či kurzívou zvanou anglickou nebo jednotlivé údaje mohou být zapsány v tom kterém příslušném národním jazyce ovšem s duplicitním uvedením všech takto uvedených údajů v latince či kurzívou zvanou anglickou. Smyslem takto koncipované právní úpravy zcela jistě bylo a je docílit jistého standardu v čitelnosti jednotlivých údajů zapsaných v řidičských průkazech cizích nečlenských států Evropského společenství.

V daném případě ovšem žalobkyní předložený řidičský průkaz č. „X“, č. „X“ při šetření inkriminované dopravní nehody ze dne 12. 7. 2012 měl pouze sporadickou část údajů uvedených na tomto dokladu ve smyslu bodu 3 přílohy č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968 psaných latinským písmem vedle azbuky a nikoliv všechny, a to pouze v podobě údaje „PERMIS DE CONDURE“, a navíc neobsahuje ani příslušné harmonizační kódy, a proto tento řidičský průkaz nelze vyhodnotit jako tzv. „mezinárodní řidičský průkaz vydaný cizím státem“, tj. ve smyslu ust. § 104 odst. 2 písm. d) silničního zákona, popř. jako tzv. „(národní) řidičský průkaz vydaný cizím státem podle Vídeňské úmluvy z roku 1968 a Ženevské úmluvy z roku 1949“ tj. ve smyslu ust. § 104 odst. 2 písm. c) téhož zákona, který by žalobce opravňoval k řízení motorových vozidel na území České republiky. Dotyčný řidičský průkaz č. „X“, č. „X“ „toliko“ představoval prostý národní řidičský průkaz vydaný cizím státem, který však neopravňoval žalobkyni k řízení motorových vozidel na území České republiky.

Žalobkyně by měla mít na paměti i striktní dikci ust. § 118 odst. 2 silničního zákona, dle které platí, že řidičský průkaz vydaný cizím státem (mimo země Evropské unie), jehož držitel má na území České republiky trvalý nebo přechodný pobyt na dobu delší než 1 rok, což v době rozhodné nebyl případ žalobkyně, jej neopravňuje k řízení na území České republiky, jestliže tento držitel nepožádal o výměnu řidičského průkazu vydaného cizím státem ve smyslu ust. § 116 odst. 3 silničního zákona. Ne každý řidičský průkaz, který je vydán v zahraničí mimo země Evropského společenství, je však možné vyměnit za řidičský průkaz český, jak vyplývá z ust. § 116 odst. 7 silničního zákona. Na území České republiky je možné vyměnit pouze ty řidičské průkazy vydané cizím státem, které odpovídají svým provedením (požadavkům) řidičských průkazů, které jsou stanoveny Vídeňskou úmluvou z roku 1968 a Ženevskou úmluvou z roku 1949. Vzhledem k tomu, že při inkriminované silniční kontrole ze dne 8. 3. 2011 žalobkyní předložený řidičský průkaz č. „X“, č. „X“ nesplňoval požadované

náležitosti, a to ve smyslu bodu 3 přílohy č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968, jak bylo zmíněno výše, znamená to, že tento řidičský průkaz žalobkyni neopravňoval k řízení na území České republiky a vedle toho nebylo možné provést ani jeho výměnu za řidičský průkaz České republiky. Dále by žalobkyně měla mít na paměti, že pokud předložený řidičský průkaz vydaný cizím nečlenským státem Evropského společenství nesplňuje byt' jen a pouze jeden požadavkem daný Vídeňskou úmluvou z roku 1968, je tento řidičský průkaz v České republice neplatný a nevyměnitelný.

Dále soud uvádí, že pro posouzení předmětné žaloby má zásadní význam skutkový stav, který byl dán v době, kdy došlo ke spáchání rozporovaného přestupku. Žalobkyně by proto měla vycházet z toho, že daný případ je nutno vyhodnocovat právě k momentu, kdy rozporované přestupky měla spáchat. V případě přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 silničního zákona proto naprosto ztrácí na relevanci tvrzení žalobkyně, že v současné době navštěvuje v České republice autoškolu.

V důsledku právě uvedeného soudu nezbyvá nic jiného než uzavřít, že v době inkriminované dopravní nehody ze dne 13. 7. 2012 žalobkyně sice byla držitelkou řidičského průkazu č. „X“, č. „X“, pro skupinu „B“, který byl vydán Běloruskem a jenž předložila při vyšetřování dotyčné dopravní nehody, ovšem tento řidičský průkaz jí neopravňoval k řízení motorových vozidel na území České republiky.

Správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu se zákonem, když jednání žalobkyně kvalifikovaly jako přestupek ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 silničního zákona. Ke spáchání tohoto přestupku přitom nebylo třeba úmyslného zavinění, neboť k odpovědnosti za tento přestupek postačuje zavinění i jen z nedbalosti, a to i v případě, že by pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl nebo mohl, jak vyplývá z ust. § 3 a § 4 zákona o přestupcích. Proto se žalobkyně nemůže s úspěchem vyvíňovat ani s poukazem na svoji případnou dobrou víru, že neporušuje české právní předpisy a že jí v tom utvrdilo i několik předchozích policejních kontrol.

K přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona soud uvádí, že správní orgány obou stupňů legitimně uznaly žalobkyni vinnou i ze spáchání tohoto přestupku a tedy žalobkyně nedůvodně namítá, že v případě tohoto přestupku nebyla vůbec naplněna subjektivní stránka přestupku, neboť u žalobkyně nebyla dána ani nevědomá nedbalost.

Podle ust. § 18 odst. 1 silničního zákona totiž platí, že rychlost jízdy musí řidič přizpůsobit zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu, předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, její kategorii a třídě, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat, přičemž řidič smí jet jen takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled. Jinými slovy to pro případ žalobkyně znamená, že pokud řidič vozidla projíždí úsekem silnice, kde je možno pro její znečištění či z jiného důvodu očekávat určité nebezpečí, je povinen přizpůsobit rychlost jízdy s ohledem na místní podmínky a rychlost jeho vozidla musí být taková, aby jej v případě nutnosti stačil zastavit, pokud by se v jeho jízdním pruhu vyskytla např. překážka. Bylo proto čistě na žalobkyni jakožto řidičky, jakou zvolila rychlost, v době, kdy došlo k předmětné dopravní nehodě, neboť právě a jen ona měla vyhodnotit, zda rychlost jejího vozidla je přiměřená s ohledem na konstrukci vozidla, stav vozovky a panujícím aktuálním povětrnostním vlivům. Tento závěr soudu je navíc umocněn skutečností, že žalobkyně daný úsek cesty dle svého tvrzení dobře znala, a proto mohla mokré listí na vozovce, které dle jejího tvrzení způsobilo nehodu, předvídat.

Správní orgány obou stupňů pak postupovaly v souladu se zákonem, když dopravní nehodu žalobkyně kvalifikovaly jako přestupek ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Ke spáchání tohoto přestupku i v tomto případě nebylo třeba úmyslného zavinění, neboť k odpovědnosti za tento přestupek postačuje zavinění i jen z nedbalosti, a to i v případě, že by pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl nebo mohl, jak vyplývá z ust. § 3 a § 4 zákona o přestupcích.

Na základě výše uvedených skutečností tak soud vyhodnotil námitky žalobkyně o tom, že správní orgány v jejím případě nezjistily dostatečně skutkový stav, takže na základě nepřesných zjištění nesprávně ve věci rozhodly. K tomu soud dodává, že žalovaný v písemném vyjádření k žalobě trefně poukázal na skutečnost, že správní orgány obou stupňů vycházely nejen z podkladů předložených Policií ČR, nýbrž i z vyjádření žalobkyně uvedené v rámci ústního jednání před prvoinstančním správním orgánem, které se uskutečnilo dne 17. 9. 2012, a kdy žalobkyně výslovně prohlásila, že nevěděla o tom, že nesmí řídit motorová vozidla na území České republiky a že se snaží o výměnu běloruského řidičského průkazu za český.

Jako účelové námitky žalobkyně pak vyhodnotil soud její tvrzení o tom, že skutečnost, že je cizím státním příslušníkem, měla za následek jednak její nedokonalou znalost českých právních předpisů a také jí to znemožnilo plně porozumět protokolu Policie ČR. Tento závěr soud učinil s ohledem na fakt, že žalobkyně tyto skutečnosti začala nelogicky prvně namítat až v soudním řízení. Na místě šetření projednávané dopravní nehody přivolané hlídce Policie ČR žalobkyně netvrdila, že by neuměla česky, přičemž stejně jednala i v rámci správního řízení, kdy navíc protokol o ústním jednání ze dne 17. 9. 2012 bez výhrad podepsala.

Dále soud uvádí, že neshledal, že by v případě žalobkyně ze strany správních orgánů obou stupňů nebyla dodržena proporcionalita mezi typovou závažností deliktního jednání a výší sankční sazby. Žalobkyně by měla vzít v potaz fakt, že se dopustila více (dvou) přestupků, které byly v intencích ust. § 57 zákona o přestupcích projednány ve společném řízení. Výše specifikované sankce v podobě pokuty a zákazu řízení pak správní orgány legitimně uložily dle ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, dle něhož platí, že za více přestupků téhož pachatele se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek, který je nejpřísněji postižitelný. Nejprísněji postižitelným přestupkem v dané věci byl přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona, za nějž zákonodárce obligatorně stanoví v ust. § 125c odst. 4 písm. a) téhož zákona uložení pokuty od 25.000,-Kč do 50.000,-Kč a v ust. § 125c odst. 4 písm. a) stejného zákona i zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let, s tím, že od uložení sankce nelze dle ust. § 125c odst. 8 téhož zákona v rozhodnutí o přestupku upustit. Skutečností proto je, že žalovaný žádným zákonným způsobem obě uložené sankce, které musely být žalobkyni uloženy, nemohl jakkoliv ovlivnit, když obě sankce byly stanoveny na samé spodní hranici silničního zákona a když od uložených sankcí nemohlo být upuštěno.

V důsledku této skutečnosti proto ani soud nemohl vůbec zvažovat vedle zrušení uložených sankcí pro jejich nezákonnost ani případnou moderaci těchto uložených sankcí ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. Zde je třeba ovšem podotknout, že moderace trestu dle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. připadá v úvahu výlučně za předpokladu, že žalobce o ni požádá soud ve správní žalobě. V daném případě tak pozbývá na významu, že žalobkyně o upuštění od sankcí v předmětném řízení nepožádala, když soud by jí stejně nemohl vyhovět.

S ohledem na striktní právní úpravu zakotvenou v silničním zákoně proto soud nemohl jakkoliv zohlednit poukazy žalobkyně na to, že při dopravní nehodě nedošlo k újmě na zdraví

třetích osob ani k poškození cizího majetku, dále že její zranění od nárazu a do airbagů a také rozbité nové auto je pro ni dostatečným trestem a ponaučením pro celý život, dále že uložený zákaz řízení jí podstatně komplikuje soukromý i pracovní život, dále že se dosud nedopustila žádného vážnějšího dopravního přestupku a nemá trestné body a konečně že jí uložená pokuta ve výši 25.000,- Kč je pro ni zjevně likvidační, když spolu se svým manželem vychovávají jednoho syna a jejich příjmy dosahují výše cca 10.000,-Kč měsíčně.

Soud proto uzavírá, že vzhledem k výše uvedeným skutkovým a především pak právním okolnostem případu byl nucen vyhodnotit předmětnou žalobu jako nedůvodnou, neboť napadené rozhodnutí žalovaného včetně prvoinstančního rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, třebaže pro žalobkyni má citelný postih, který se může jevit jako přespříliš tvrdý. Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. předmětnou žalobu zamítl.

Pro úplnost soud poznamenává, že závěry ve vztahu k přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 silničního zákona již vyslovil v rozsudku ze dne 21. 5. 2012, č. j. 78 A 7/2011 – 41, který byl publikován v Soudních rozhledech č. 1/2013 a který pojednával o skutkově obdobném případě příslušníka Ruské federace, přičemž soud neshledal jediný důvod, proč by se měl od svých předchozích závěrů odchýlit

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval a navíc mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti ani nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 10. července 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová